

museli prežiť aj v nedostatkoch.

A dnes?

Máme veľa vecí okolo nás. Až príliš veľa, až toľko, že si nevieme vybrať. A dnes sa hovorí iné: nemáme stratégiu prežitia na obdobie, keď máme hojnosť. Naopak, stále kupujeme a viac a viac. Nie je potom pôst tým správnym obdobím naučiť sa prežiť, keď máme toho okolo seba veľa?

Stratégiu prežitia z nedostatku zmeniť na stratégiu prežitia v hojnosti...

Sobota

19.3.2022

Nepoznám nič iné, len boj a útek

Utekám. Ako šialenec. Za mnou beží banda hrdlorezov a čoraz viac sa ku mne približujú. V celom mojom tele je len jeden jediný výkrik, na ktorý sa spolieham a ktorý by mal mohol zachrániť. Chcem z celej sily zrevať: „MAMA!“, no moje hrdlo nevydá hlas. Snažím sa a snažím, tlačím na hlasivky a nevychádza hlas. A keď sú už tí strašní hrdlorezi pri mne, celý spotený sa prebudím v posteli...Nočná mora. Po koľký krát. Aj vám sa také sny snívajú? Darmo sa pýtať. Snívajú. A ešte ten, keď niekto padá do hĺbokej a bezodnej jamy. Tie dve nočné mory sú typické pre detský vek. Predstavujú strach z toho, že niečo mám, ale môžem o to prísť. Každé dieťa sa bojí o lásku, že ju stratí. Nakoľko sa mi tieto dva

typy snívajú tak často, súdim, že som sa bál celkom poriadne...

A keď som bol starší, zistil som, že stále vo mne ostáva ten pocit: „Zachráň sa“. A tak, priznávam, som často utekal. Pred pravdou, pred nebezpečenstvom, pred nepriateľom. A občas som sa otočil. Zdvihol pomyselné päste a pustil sa do boja. Keď som v ohrození, hovoria doktori, telo do mňa pumpuje adrenalín. A on má dva stavy: boj alebo útek. Adrenalín nepozná stred. Nepozná postoj stáť na mieste a nebudaj pozerať sa na tie ohrozenia s nadhľadom.

Priznám sa, že som si dlho namýšľal, že ja nie som žiaden bojko. Ale som. Môžem to hovoriť teraz, že nie, no obzriem sa na tie svoje úteky a ťažko oklamem sám seba. Utekal som. Alebo sa občas bránil.

Stál som však niekedy na mieste? Vydržal som to? A ako sa to môže podariť?

Až po mnohých rokoch som prišiel na to, že utekám a bránil som sa, keď som sám. Keď nehľadám a nerozmýšľam spoločne s druhými. Keď nemám spoločenstvo, ktoré by ma podržalo. A povedalo mi, že ma má rado. Že sa nemusím báť, pretože sú tu oni a nemusím bojovať, pretože oni stoja na mieste a môžem aj ja. Spoločenstvo ako manželský partner, ako rodina, ako stretko, ako komunita, ako cirkev. Mám ich? Hľadám ich a modlím sa za nich?

Pôstne listy ^{druhý TÝŽDEŇ} 2022

Farnosť svätého Tomáša apoštola Šípok

Streda

13.3.2022

Nerozried'ovat' cieľ

Pred pár rokmi som si kúpil lodný motor. Na oratku v Žiline sme mali gumený čln Mariner 4 a chcel som sa na ňom previezť pomocou lodného motora. Kúpil som si jeden za 120,-€. Presvedčil som svojho spolubrata Rudka Lednického, či by ho so mnou nešiel vyskúšať na Oravskú priehradu. Vďaka súhlasil a tak sme do veľkého auta naložili čln, záchranné vesty, pádla, nafukovačku a vyrazili na Oravu. Keď sme tam prišli, vyložili sme všetky veci, pustili sa do fúkania člna...a...zistili sme, že sme v Žiline nechali lodný motor. So zvesenými ramenami sme sa pobrali domov.

Prečo sa to stalo? Rozmýšľal som. Prečo sme zabudli tú vec, kvôli ktorej sme tam išli? Potom som si prečítal knižku, že dnes, vďaka tomu, že je veľmi veľa ponúk, sme si ako ľudia zvykli, že máme veľa možností. A toto množstvo výberov v nás spôsobuje, že nedokážeme sledovať len tie podstatné veci, len jeden

cieľ...ale...aj množstvo nepodstatných bočných vecí.

Teraz cez pôst som si dal pred-savzatie. Jedno. Som zvedavý, či po 40-tich dňoch ho budem mať na konci cesty. Poviem potom na kázni...

Pondelok

14.3.2022

Nebát' sa dať si prekážku

V Trnave, kde som chodil do saleziánskeho kostola, bol zvyk na Pannu Máriu Pomocnicu 24. mája každý rok usporiadať veľkú procesiu. Zúčastňovalo sa na nej množstvo ľudí. Hádam 1.000. No ale kráčať len tak v sprievode mladého chalana nebaví. Prečo by som mal kráčať? Veď keby som ju prešiel po kolenách, či by to nebolo ešte niečo lepšie? A tak som presvedčil svojho kamaráta Augustína, aby sme to prešli. Takých 500 metrov po asfaltke na kolenách. Rozprával som ten zámer aj ostatným svojím kamarátom zo stretka. A hneď sa našlo 20 ľudí, čo sa so mnou a Augustínom stavilo o pol litra kofoly, že to nedáme.

Vyzazili sme. Po 2 metroch som sa s hrôzou pozrel na kolená, z ktorých mi začala tiecť z malých oškrenín krv. Po ďalších 2 metroch sa mi do rozderavených kolien zasekli malé kamienky. Kde ja to do tej jednej hodiny, podľa stávk, stihnem? Po desiatich metroch som nevedel od bolesti ako sa volám a celé moje telo kričalo: „Vstaň ty blázon, vzdaj to! Hohó, kričalo ešte niečo hlbšie. Hohó. Odvtedy to slovo nenávidím. Po 55 minútach nesmierneho zápasu bol koniec. Augustín to stihol za 59 minút. Moje kolená boli čierne a mal som pocit, že sú o polovicu menšie. Do krčmy ma podopieralo niekoľko rúk. Po dvoch kofolách som im povedal: „Tých zvyšných 18 si vypite sami“. Ešte 4 mesiace po tomto dátume som na sv. omši počas premenenia stál...

Stálo to za to? Poviem vám, že áno. Hohó=Hió koník.

Utorok

15.3.2022

Neskrývať sa na izbe

V Žiline som dostal izbu, hneď ako som tam prvýkrát prišiel. A tak som si ju aj sám vymaľoval aj pozariadzoval. A popritom mi pomáhal môj spolubrat Maroš Leškovský. Už keď som to dokončil, chcel som si priniesť dovnútra aj počítač. A Maroš mi hovorí: „Načo si to nosíš na izbu? Nie je dobré mať počítač mimo miesta, ktoré máš vyhradený na oddych?“ Pozeral som na neho ako puk. Vždy doteraz mi to ani len nenapadlo. Ekónóm domu Peter Žatkuliak zrazu sa objaví a bez toho aby sa tí dvaja dohodli hovoriť: „Mám kanceláriu, kde mám počítač, ale nejako sa tam cítim sám. Čo keby som tam dal ďalšie 2 stoly a prídeš ku mne aj ty aj Nancy“ (prezývka súčasného direktora). A tak sme si traja písali na počítačoch a veru mali pritom kopec srandy.

Po niekoľkých rokoch som čítal knižku, a v nej bola rada súčasným rodičom: „Nenechajte deti, aby mali počítač vo svojej izbe. Povedzte im, nech si ho prinesú do obývačky. Aj vy rodičia tak urobte. Budete spolu a nebudete izolovaní v nejakom virtuálnom svete sami na izbe.“ Dobrá rada, a moja dobrá skúsenosť...

Streda

16.3.2022

Jeden človek zmení nevšímavosť

Bol som v Angole. Krajina tesne pod rovníkom s obrovskými zásobami ropy, ktoré však vlastní prezidentova rodina a obyčajní ľudia žijú v nesmiernej chudobe. A k tomu ešte vyše tridsať rokov trvajúca občianska vojna. Vidieť na každom kroku chudáka, mrzáka, kaliku bolo ako chodiť pod kvapkami dažďa. Boli všade.

Keď som prvýkrát vošiel do špajze v saleziánskom dome, kde som pôsobil, pri regáloch bol opretý samopal. Kalašnikov. Načo tam bol? Striaslo ma. Potom keď som raz vyzrel z okna mojej izby, pod oknom sa prechádzal černocho a držal samopal v rukách. Čo tam robil? Striaslo ma. Vysvetlili mi, že to bol strážca nášho saleziánskeho objektu. Mal nás chrániť. Aha.

Po čase som sa spoznal s jednou rodinou z Argentíny. Boli tam rodičia a tri deti. Prišli ako misionári pomôcť a to ako celá rodina. Raz ma pozvali ku sebe domov a tak nám bolo príjemne, že som sa zdržal až do nejakej pol jedenástej v noci. Ten Argentínčan sa ponúkol, že ma odprevadí domov. A ako tam prichádzam ku saleziánske- mu objektu, vidím, že veľká

železná vstupná brána je zatvorená. Ale čo to je pre mladého saleziána? Hopsa a už som na ňu vyskočil a podme ju preskočiť. Za chrbát ma schytila ruka a švacla o zem. Doslova. Až to zadunelo. „Čo to robíš, ty blázon?“ Skrvavené oči sa vpíjali do tých mojich. Nechápal som, hlavne, keď som videl, že ma na zem strhol môj argentínsky priateľ. Čo som mu spravil? „Nevieš, že po desiatej hodine má ten váš strážnik rozkaz zastrelit každého čo len ukáže hlavu cez vaš plot?“ Striaslo ma. Ako to, že som si to nevšimol? Čo mi bežalo hlavou celé tie týždne, čo som tam bol?

Postavil som sa. Pred očami mi prešli tí chudáci, tie kaliky, tie krehké ľudské kvapky dažďa. Všimol som si aspoň ich? Alebo to bola len masa?

Zaklopal som na bránu a strážca mi prišiel otvoriť. Vstúpil som do saleziánskeho domu. Bol som v bezpečí. Naozaj? Je naozaj bezpečné mať dáždňík keď padajú na mňa krehké ľudské kvapky?

Štvrtok

17.3.2022

Keď nechápem svoje potomstvo

Volala sa Mária. Mala 14 rokov keď som ju spoznal. Okolo som videl aj ostatné deti v rôznych vekových kategóriách. Nech som robil, čo som robil, zrak mi stále skízal na ňu. Nechápal som to. V čom je taká zvláštna. Chcel som zistiť, čo sa deje. Prišiel som ku nej. „Ahoj“. Len sa na mňa pozrela. Veľmi zvláštny pocit. Nikdy som si nemyslel, že ľudské oči sú tak hlboké. Trvalo mi niekoľko mesiacov, kým som zistil, že tie oči neboli hlboké, ale nekonečne prázdne. Vyschli. Prvýkrát v živote som videl človeka a vtedy na začiatku som to nevedel, ktorý sa odnaučil plakať aj pri najväčšej bolesti. Jej otec bol vo väzení a matka žila ďaleko od nej s iným mužom. Ju dala len nejakej vzdialenej rodine do výchovy. Do strašnej výchovy. Kde jej ubližovali. Veľmi. S pomocou štátnych orgánov som sa pokúsil ju z tej rodiny zobrať. Vďaka obrovskej chybe jednej z tých pracovníčok, vďaka tomu, že prezradila tej rodine, že je pod drobnohľadom úradov, sa to nepodarilo. Mária aj tak ušla. Ako 16 ročná. Do Francúzska. A žije tam doteraz. Bojí sa vrátiť. Oči môžu vyschnúť, ale to nebezpečenstvo sa stále prežíva.

A ja sa vždy, keď si na to spomeniem pýtam, ako je to možné, že

ju vlastná matka prestala pokladať za svoje dieťa. Že ju zverila niekomu tak nebezpečnému. Čo ju neporodila?

Je to extrém a veľký. No s tým nepokladaním dieťa za vlastné sa stretávam u viacerých rodičov. Nie je to zavrnutie, ale nechápavosť. Je to vtedy, keď mi hovoria: „Ja to dieťa nespoznávam. Je moje a necítim, že sú to moje gény.“ Deti nie sú vďačné, robia si čo chcú. Akoby celá výchova bola neúčinná. „Prečo ma nemiluje?“ je častá rodičovská otázka.

Je možné byť rodičom aj vtedy, keď necítim od dieťaťa vrúcnu spätnú väzbu? Je. A je to pre tie deti veľmi potrebné. Mojim potomkom (fyzickým, či duchovným) je predsa každý koho milujem. Prišiel čas, keď musím vedieť milovať a byť rodičom aj vtedy, keď necítim spätnú väzbu.

Piatok

18.3.2022

Stratégia prežitia

Mám kamarátku Ninu. Keď som ju spoznal v jej osade, mala tri deti. Vyzerala odhodlane. A bodaj by nie. Akčnejšiu ženu som nikdy ešte nestretol. Teda ak akčnosťou chápem prekladanie nábytku na byte. Čo týždeň, to iná zostava. Chodil som ku nej každý piatok. Celé štyri roky. Kde bola kuchyňa, bola

o týždeň obývačka, kde obývačka, bola spálňa. Menila celé nábytky, prehadzovala postele, skrine, stoličky, koberce. Všetko. V kuse. A jej deti...Ak malo jedno jej chlapča topánky Nike, o dva týždne malo Adidas. A o týždeň zasa niečo nové na sebe.

Nepovedal som vám, že Nina žila v dome, ktorá bola čiernou stavbou. Na pozemku, ktorý patrila plynárom, pretože pár metrov pod jej domom išla veľká plynová rúra. A v byte nemala ani vodu. Len elektriku natiahnutú načierno.

Nechápal som prečo tak často menila nábytky a prečo kupovala deťom drahé veci, keď žila v takej chudobe. Až po čase som sa v jednej knižke dočítal, že toto je stratégia prežitia. Menila nábytky kvôli tomu, že sa bála. Možno to vyznie smiešne, ale bála sa mulov. Mulo je duch mŕtveho, väčšinou z rodiny, ktorý po smrti prichádza strašiť ľudí. Ako ochrana pred tým je, že sa zmenia nábytky a celé miestnosti, aby si mŕtvy mysleli, že to nie je jeho byt a ide inde. Takisto nákup drahých vecí je stratégiou prežitia. Veď ak má niekto každý týždeň nové topánky, musí byť bohatý a bohatý človek je predsa vážny a nepôjde tak ľahko do väzenia...

Toto vravím úplne vážne. Moje skúsenosti len potvrdzovali na x prípadoch takéto myslenie. Ale niet sa čomu čudovať. Celé generácie sme vyrastali v tom, že musíme prežiť. V minulosti sme